

[Poul Hansen (Kalundborg).]

og Befolkningen paa Egnen. Som nævnt blev Eftersøgningen foretaget efter Ordre af det lokale Politi og paa det offentlige Regning. Efter hvad der er oplyst over for mig, foretoges Eftersøgningen med Dykker i højst 1½ Dag, medens Eftersøgningen med Dræg ikke strakte sig meget ud over 3 Dage. Dykkeren gik ud fra Land, ikke fra en Baad eller en Flaade paa Søen, og det er over for mig oplyst, at de Ledninger, som skulde forbinde ham med hans Basis, om man saa maa sige, var forholdsvis korte, saaledes at han kun kunde eftersøge et begrænset Omraade. Med Hensyn til Dræget anvendte man den Fremgangsmaade, at 2 Mand arbejdede dermed fra en Baad, saaledes at man mener, at Eftersøgningen i begge Tilfælde kun var meget lidt effektiv.

Enhver kan sætte sig ind i de Følelser, der maa røre sig baade hos de Paarørende til de omkomne og hos Arbejderne ved Fabrikken ved Tanken om, at de 4 Mænd ligger dernede endnu, og enhver forstaar derfor ogsaa det store Ønske om at faa bjerget deres Lig og faa dem begravet paa normal Vis. Derfor er det heller ikke underligt, at Befolkningen over for Politimesteren fremsatte Ønske om fortsat og mere effektiv Undersøgelse. Det mente han imidlertid ikke at kunne gaa med til af Hensyn til de gældende Retningslinier for saadanne Tilfælde, og derfor blev Eftersøgningen standset. Jeg har forstaaet, at man i Justitsministeriet gerne havde medvirket til en fortsat Undersøgelse, men at man finder, at hvis disse Undersøgelser nu skal genoptages, vil det medføre uforholdsmæssigt store Udgifter, og derfor skal jeg nøjes med at henstille til den højtærede Justitsminister, at man med Henblik paa eventuelle fremtidige Ulykker instruerer Politimestrene om at iværksætte noget mere grundige Undersøgelser ved saadanne Lejligheder.

Derefter Spørgsmaalet om Enheden i Arbejderbevægelsen. Mange er blevet skuffet, fordi denne Enhed ikke er blevet virkeliggjort. Spørgsmaalet vedrører direkte Halvdelen af den danske Befolkning, og det er derfor, synes jeg, berettiget at tage det op her. Paa mange Arbejdspladser siger man: Arbejderne er jo enige, hvorfor kan de høje Herrer i Toppen saa ikke enes? Vi har alle de samme Krav at stille til Dagens Politik, hvorfor skal der saa være to Partier?

Det ligger i Sagens Natur, at Socialdemokratiet altid har været og fremdeles er Tilhænger af Arbejderbevægelsens Enhed. Det var *ikke* Socialdemokratiet, som i 1919 kom i Tvivl om Demokratiets Værd og

sprængte sig ud af Arbejderbevægelsen, proklamerede Revolutionens blodige Vej som den eneste rette og opstillede Proletariatets Diktatur paa Sovjetsystemets Grundlag som Maalet. Det var ikke Socialdemokratiet, som gav sig ind under Kominterns Kommando.

Da nu i Befrielsens lyse Majdage det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vendte hjem fra Nazismens Fængsler og udtalte sig smukt og forsonende, da Komintern var opløst, og da Kommunisterne erklærede sig som Demokrater og fremlagde et rent reformistisk Program med nøjagtigt de samme Hovedlinier som Socialdemokratiets Program, maatte man gaa ud fra, at Betingelserne for en Samling var til Stede. Det er ogsaa rigtigt, at Kommunisterne lige siden har fastholdt den reformistiske Linie i Rigsdagsarbejdet; de har uafslædig gentaget deres Enhedsparoler, og de har med den nyomvendtes hellige Iver endog søgt at give det Udseende af, at de var bedre Demokrater end vi andre.

Naar Sagen forholder sig saaledes, hvorfor er Samlingen i Arbejderbevægelsen saa ikke tilvejebragt? Fordi Kommunisterne ikke har villet gaa med dertil paa det eneste mulige Grundlag: under uforbeholden og ærlig Anerkendelse af Demokratiet Principper og dermed Afstandtagen fra deres tidligere Politik. Fordi vi siden Maj paa en lang Række Omraader har set de gamle kommunistiske Metoder dukke op igen og derfor maa kræve stærke Garantier for Ærligheden i de nye kommunistiske Standpunkter, Garantier, som man ikke hidtil har givet, hverken i Ord eller, hvad der er nok saa vigtigt, i Handling. Kravet om Garantier er saa meget mere nødvendigt, som Kommunisterne jo ogsaa tidligere flittigt har ændret Standpunkter, men altid saaledes, at den gamle Adam blev siddende i Kødets.

Vi har set de gamle Metoder dukke op igen. For det første har Kommunisterne aabent sagt, at det, man i første Omgang maatte tilstræbe, var et Samarbejde, altsaa en Art Genoplivelse af Enhedsfronttaktikken fra 1920'erne og 30'erne. Et af Formaalene med Enhedsfronttaktikken dengang var for Kommunisterne Kamp mod Socialdemokratiet og Svækkelse af det til Fordel for en revolutionær Opfattelse. Med et Citat fra 1935 af Kominterns Generalsekretær Dimitroff — jeg beder om Formandens Tilladelse til nogle Citater —

„Man maa ikke miste af Syne, at Enhedsfronttaktikken betyder en Metode til anskueligt at overbevise de socialdemokratiske Arbejdere om Rigtigheden